

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piszku oskarżył K. A. o to, że:

1. w okresie od 10 czerwca 2013 roku do 14 czerwca 2013 roku w R. i B., okręgu (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2700 zł, w ten sposób, że w dniu 10 czerwca 2013 roku za pośrednictwem telemarketingowego kanału sprzedaży zawarł dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na dane osobowe P. P. (1), a po doręczeniu przez kuriera do B. dwóch umów podrobił podpis P. P. (1) nakreślając jego imię i nazwisko w pozycjach „podpis abonenta” na tych umowach, dowodach wydania telefonów komórkowych (nr (...) i (...)), oświadczeniach abonenta stanowiących załącznik nr 3 do umowy o nr (...) i umowy nr (...), oświadczeniach o prawie do odstąpienia od umowy, na fakturach Vat z dnia 13 czerwca 2013 roku o nr (...), (...), informacjach zmianie stawek za połączenia głosowe oraz oświadczeniach o woli rozpoczęcia świadczenia usług, czym wprowadził w błąd pracownika (...)sp. z o. o. z siedzibą w W. co do tożsamości osoby zawierającej umowę za pośrednictwem sieci telemarketingowej, a uzyskane w ten sposób aparaty telefoniczne S. (...) zatrzymał dla siebie, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszku z dnia 20 listopada 2008 roku, sygn. akt V K 252/08 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16 czerwca 2010 roku, sygn. akt. II K 384/10

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2. w dniach 17 i 18 czerwca 2013 roku w R., okręgu (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1200 zł, w ten sposób, że wykorzystując rachunek bankowy założony przez J. S. (1) w banku (...)Oddział w P. o nr (...) zawarł z ww. spółką umowę pożyczki za pośrednictwem strony internetowej (...) na dane osobowe J. S. (1), a po przelaniu kwoty pożyczki na wskazany rachunek wypłacił je w dniu 18 czerwca 2013 roku za pośrednictwem J. S. (1) i zatrzymał dla siebie, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszku z dnia 20 listopada 2008 roku sygn. akt V K 252/08 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16 czerwca 2010 roku sygn. akt II K 384/10

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

3. w dniu 18 czerwca 2014 roku w R., okręgu (...), przy użyciu przedmiotu przypominającego broń groził J. S. (1) pozbawieniem życia w celu zmuszenia go do niepowiadomienia organów ścigania o popełnionym przez K. A. przestępstwie oszustwa dokonanego w dniu 17 czerwca 2014 roku na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz w celu wpłynięcia na treść jego zeznań tj. nie wskazywania K. A. jako sprawcy tego czynu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszku z dnia 20 listopada 2008 roku sygn. akt V K 252/08 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16 czerwca 2010 roku sygn. akt II K 384/10

tj. o czyn z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

4. w dniu 17 lipca 2013 roku w R., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. B., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1400 zł, w ten sposób, że wykorzystując wynikającą z choroby psychicznej pod postacią schizofrenii niezdolność A. S. (1) do należytego pojmowania przedsiębranego działania, nakłonił go do zaciągnięcia pożyczki za pośrednictwem strony internetowej (...) oraz w (...) a także podpisania umów pożyczek na dane osobowe A. S. (1), a uzyskane kwoty pożyczki wykorzystał na własne cele, nie przekazując ich A. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności

orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pieszku sygn. akt V K 252/08 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.06.2010 roku, sygn. akt II K 384/10

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

5. w dniach 18 i 19 lipca 2013 roku w R., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. B., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2936 zł, w ten sposób, że wykorzystując wynikającą z choroby psychicznej pod postacią schizofrenii niezdolność A. S. (1) do należytego pojmowania przedsiębranego działania, nakłonił go do zawarcia dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) w ramach sprzedaży wysyłkowej a także podpisania tych umów na dane osobowe A. S. (1), a uzyskane w ten sposób dwa aparaty telefoniczne S. (...) B. zatrzymał dla siebie, nie przekazując ich A. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pieszku z dnia 20.11.2008 roku sygn. akt V K 252/08 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.06.2010 roku, sygn. akt II K 384/10

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

6. w dniu 15 lipca 2013 roku na terenie ogródków działkowych przy ul. (...) w R., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując przemoc w postaci uderzenia R. I. pięścią w twarz oraz grożąc mu spalaniem mienia usiłował doprowadzić go do rozporządzenia mieniem poprzez zakup telefonu na dane osobowe pokrzywdzonego, a następnie przekazanie nabytego telefonu sprawcom, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak zgody pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pieszku sygn. akt V K 252/08 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.06.2010 roku, sygn. akt II K 384/10

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

7. w dniach 05 i 07 czerwca 2013 roku w R., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1744,24 zł, w ten sposób, że nakłonił inną osobę do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych za pośrednictwem procesu T. na dane osobowe M. F. (1), posługując się dowodem osobistym M. F. (1), czym wprowadził w błąd pracownika (...) S.A. co do tożsamości osoby zawierającej umowę za pośrednictwem telefonu, a uzyskany w ten sposób aparat telefoniczny Samsung G. (...) M. zatrzymał dla siebie, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pieszku sygn. akt V K 252/08 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.06.2010 roku, sygn. akt II K 384/10

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

8. w dniu 19 lutego 2014 roku w R. na ul. (...) prowadził samochód osobowy V. (...) o nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie VII Zamiejscowego Wydział Karny w P. z dnia 12.11.2013 roku, sygn. akt VII K 494/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

tj. o czyn z art. 244 kk

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzony P. P. (1) w listopadzie 2013 roku zorientował się, że ktoś w jego imieniu zawarł z (...) sp. z o.o. w W. dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, albowiem on sam nigdy takich zobowiązań nie podejmował. Ww. zaczął otrzymywać od wskazanej wyżej firmy wezwania do uregulowania powstałych z tytułu zawartych umów należności oraz informacje o podjęciu względem jego osoby czynności windykacyjnych. Wcześniej,

tj. w dniu 15 października 2013 roku znajoma pokrzywdzonego M. B. poinformowała go za pośrednictwem portalu społecznościowego (...), że padł on ofiarą przestępstwa. Kobieta już wówczas zasugerowała, że w trakcie jednej z libacji alkoholowych, znani mu osobiście mężczyźni, wykorzystując jego stan upojenia alkoholowego, zabrali mu jego dowód osobisty. Dokument ten następnie posłużył do zawarcia przedmiotowych umów z operatorem sieci komórkowej. Zamówione telefony ostatecznie zostały sprzedane. Na tej podstawie pokrzywdzony P. P. (1) uświadomił sobie, że faktycznie w okresie letnim zdarzało mu się organizować we własnym domu imprezy alkoholowe, w których uczestniczył m.in. oskarżony K. A.. Zdarzało się, że pokrzywdzony upijał się do takiego stanu, że tracił świadomość. Fakt ten pokrzywdzony zgłosił na policję. Na podstawie ekspertyzy fonoskopijnej nagrania przeprowadzonej z konsultantem reprezentującym (...) rozmowy jak i na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej podpisanych na rzecz sieci (...) dokumentów, Sąd ustalił, że w dniu 10 czerwca 2013 roku to właśnie oskarżony K. A. za pośrednictwem telemarketingowego kanału sprzedaży zawarł dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na dane osobowe P. P. (1). W okresie od 10 czerwca 2013 roku do 14 czerwca 2013 roku w R. i B. doprowadził tym samym (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.700 zł, w ten sposób, że wprowadził w błąd pracownika (...) sp. z o. o. z siedzibą w W., co do tożsamości osoby zawierającej umowę za pośrednictwem sieci telemarketingowej, a po doręczeniu przez kuriera do B. powyższych dwóch umów podrobił podpis P. P. (1) nakreślając jego imię i nazwisko w pozycjach „podpis abonenta” na tych umowach, dowodach wydania telefonów komórkowych (nr (...) i (...)), oświadczeniach abonenta stanowiących załącznik nr 3 do umowy o nr (...) i umowy nr (...), oświadczeniach o prawie do odstąpienia od umowy, na fakturach Vat z dnia 13 czerwca 2013 roku o nr (...), (...), informacjach o zmianie stawek za połączenia głosowe oraz oświadczeniach o woli rozpoczęcia świadczenia usług. W rzeczywistości powyższych czynności dokonał oskarżony K. A., który tylko podawał się za P. P. (1). Uzyskane w ten sposób aparaty telefoniczne S. (...) stanowiły korzyść majątkową oskarżonego, albowiem zatrzymał je dla siebie. W wyniku niekorzystnego rozporządzenia mieniem przytoczona wyżej spółka poniosła szkodę. Czynu tego, oskarżony K. A. dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 20 listopada 2008 roku w sprawie o sygn. akt V K 252/08 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16 czerwca 2010 roku, sygn. akt. II K 384/10.

Następnie, w dniu 17 czerwca 2013 roku, oskarżony K. A. zaproponował J. S. (1) znajdującemu się pod działaniem alkoholu pieniądze, w zamian za założenie konta bankowego. Wszelkie formalności związane z założeniem tego konta w banku (...) pomógł załatwić J. S. (1) oskarżony. Podpisanie dokumentów dokonywał osobiście J. S. (1) przy użyciu własnego dowodu osobistego. W dalszej kolejności, w dniu 18 czerwca 2013 roku w R. oskarżony doprowadził (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.200 złotych, albowiem wykorzystując rachunek bankowy wcześniej założony przez J. S. (1) w (...) Oddział w P. o nr (...) zawarł z ww. spółką umowę pożyczki za pośrednictwem strony internetowej (...) na dane osobowe J. S. (1). W celu weryfikacji klienta i uzyskaniu pożyczki firma (...) wymaga m.in. przelania z konta bankowego potencjalnego pożyczkobiorcy kwoty w wysokości 1 grosza, co też oskarżony dysponując nowo uzyskanym dostępem do konta J. S. (1) w jego imieniu uczynił. Po przelaniu kwoty pożyczki na wskazany rachunek K. A. wypłacił je w dniu 18 czerwca 2013 roku za pośrednictwem J. S. (1) i zatrzymał dla siebie. W zamian za założenie konta bankowego J. S. (1) otrzymał od oskarżonego pieniądze w kwocie około 30 złotych. Pokrzywdzony nie miał świadomości, że K. A. zawarł w jego imieniu przez internet umowę kredytu. Nie wiedział w jaki sposób mogło do tego dojść. W późniejszym okresie otrzymał z firmy (...) korespondencję wraz z informacją, z której wynikało, że wziął kredyt w wysokości 1.200 złotych. Ponadto, w dniu 18 czerwca 2013 roku w R. przy użyciu przedmiotu przypominającego broń, oskarżony K. A. zagroził J. S. (1) pozbawieniem życia w celu zmuszenia go do niepowiadomienia organów ścigania o popełnionym przez K. A. przestępstwie oszustwa dokonanego w dniu 17 czerwca 2013 roku na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz w celu wpłynięcia na treść jego zeznań tj. nie wskazywania K. A. jako sprawcy tego czynu. Czynu tego oskarżony dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie sygn. akt II K. 670/09, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.06.2010 roku, sygn. akt II K. 384/10.

Dalej, w dniu 17 lipca 2013 roku w R., działając tym razem wspólnie i w porozumieniu z D. B., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził A. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

w kwocie 1.400 złotych, w ten sposób, że wykorzystał wynikającą z choroby psychicznej pod postacią schizofrenii niezdolność A. S. (1) do należytego pojmowania przedsiębranego działania i nakłonił go do zaciągnięcia pożyczki za pośrednictwem strony internetowej (...) oraz w (...), a także podpisania umów pożyczek na dane osobowe A. S. (1). Uzyskane kwoty pożyczki oskarżony wykorzystał na własne cele, nie przekazując ich A. S. (1). K. A. przelał pieniądze bezpośrednio po uzyskaniu pożyczki na własne konto. Z kolei w dniach 18 i 19 lipca 2013 roku w R., ponownie działając wspólnie i w porozumieniu z D. B., doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.936 złotych w ten sposób, że wykorzystując wynikającą z choroby psychicznej niezdolność A. S. (1) do należytego pojmowania przedsiębranego działania, nakłonił go do zawarcia dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) w ramach sprzedaży wysyłkowej, a także podpisania tych umów na dane osobowe A. S. (1). Uzyskane w ten sposób dwa aparaty telefoniczne S. (...) B. zatrzymał dla siebie, nie przekazując ich A. S. (1). Na podstawie opinii sądowo – psychologicznej (vide: k. 340–342) Sąd stwierdził, że ogólny rozwój intelektualny A. S. (1) mieści się w granicach szeroko rozumianej normy. Nie mniej badany posiada deficyty poznawcze. Nie stwierdzono jednak zakłóceń czynności poznawczych w stopniu uniemożliwiającym bądź znacznie ograniczającym zdolność do relacjonowania odtwarzanych z pamięci faktów i zdarzeń. Ww. z uwagi na swoją chorobę psychiczną oraz zaburzenia sfery emocjonalno – społecznej, ma bardzo duże trudności z rozumieniem otaczającego go świata, przestrzeganiem norm społecznych. Jego stan zdrowia uniemożliwia mu ponoszenie odpowiedzialności za swoje czyny. Ma trudności z prawidłową oceną sytuacji społecznych. W związku z powyższym jest bardzo podatny na wykorzystywanie oraz manipulację ze strony innych osób. Pomimo powyższych anomalii, rodzice A. S. (1) nigdy nie przeprowadzili procedury sądowego ubezwłasnowolnienia syna. A. S. (1) w rzeczywistości nie miał świadomości znaczenia przedsiębranych czynności, których dokonywał pod dyktando K. A. i D. B.. To jego rodzice jako pierwsi zorientowali się, że ich syn padł ofiarą oszustwa. Natychmiast podjęli kroki w celu zapobieżenia dalszym negatywnym skutkom podjętych przez sprawców działań, tj. zablokowali konto w banku (...), złożyli wniosek o zmianę dowodu osobistego syna, skontaktowali się z operatorami sieci komórkowych, a ostatecznie zgłosili sprawę na policję. W. S. i J. S. (2) spłacili zaciągnięte przez ich syna w instytucjach finansowych pożyczki w całości. Łącznie spłacili 1.450 złotych.

Istotnym jest, że czynów powyższych oskarżony K. A. dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pieszku z dnia 20 listopada 2008 roku sygn. akt V K 252/08 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16 czerwca 2010 roku sygn. akt II K 384/10.

Nadto, w dniach 05 i 07 czerwca 2013 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) S.A z siedzibą w W. do rozporządzenia mieniem w kwocie 1.744,24 zł, w ten sposób, że nakłonił inną osobę do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych za pośrednictwem procesu T. na dane osobowe M. F. (1). Posługiwał się przy tym dowodem osobistym M. F. (1), czym wprowadził w błąd pracownika (...) S.A. co do tożsamości osoby zawierającej umowę za pośrednictwem telefonu, a uzyskany w ten sposób aparat telefoniczny (...) G. (...) M. zatrzymał dla siebie. M. F. (1) w rzeczywistości nigdy nie zawierała takiej umowy. W ostatnim okresie przebywała na stałe w Ż.. M. F. (1) jest osobą głuchoniemą, niedosłyszącą. Rozumie mowę z ust i czyta z ust. Niemożliwym zatem jest, aby to ona za pośrednictwem telefonu zawarła przedmiotową umowę. Na okoliczności związane z tą transakcją zeznała M. B., która podała, że została namówiona m.in. przez K. A. do dokonania powyższej czynności. To ona dzwoniąc na infolinię O. podawała się za M. F. (2). M. B. w zamian nie otrzymała żadnych pieniędzy. Telefon odebrał K. A. z inną osobą i zachował go dla siebie. Nie udało się ustalić w toku postępowania w jaki sposób K. A. wszedł w posiadanie dowodu osobistego M. F. (1). Wiadomym jest natomiast, że kobieta czasem zostawiała go luzem w mieszkaniu w R.. Czynu tego oskarżony dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pieszku sygn. akt V K 252/08 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.06.2010 roku, sygn. akt II K 384/10.

Ponadto, oskarżony K. A. w dniu 15 lipca 2013 roku na terenie ogródków działkowych przy ul. (...) w R., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, stosując przemoc w postaci uderzenia R. I. pięścią w twarz starał się zmusić pokrzywdzonego do zmiany decyzji, którą to decyzją R. I. odmawiał zakupu telefonu na siebie i wyrażenia

zgody na zakup telefonu. Nie było bezpośrednich świadków tego zdarzenia, nie mniej przed samym zdarzeniem kontakt z pokrzywdzonym miała sąsiadka J. N., która wówczas nie zaobserwowała u mężczyzny żadnych obrażeń. Pokrzywdzony nie miał wątpliwości, iż wśród obecnych na jego działce mężczyzn był oskarżony K. A. Miał wątpliwości, co do tożsamości drugiego napastnika. Bezpośrednio po zdarzeniu pokrzywdzony zaalarmował swoją sąsiadkę. Miał zakrwawioną twarzą. Poprosił kobietę o pomoc i wezwanie policji. W wyniku przeprowadzonych badań na zawartość alkoholu w organizmie okazało się, że pokrzywdzony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Czynu tego K. A. dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie sygn. akt II K. 670/09 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.06.2010 roku, sygn. akt II K. 384/10.

Dodatkowo, oskarżony K. A. w dniu 19 lutego 2014 roku w R. na ul. (...) prowadził samochód osobowy V. (...) o nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie VII Zamiejscowego Wydział Karny w P. z dnia 12.11.2013 roku, sygn. akt VII K 494/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Należy wskazać, iż D. B. w odrębnym postępowaniu karnym przyznał się do stawianych mu zarzutów w całości i został za to skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 10 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K. 58/15.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. A. k. 42-42v., 49-50, 329-330, 714v.-715v., zeznania świadków: A. S. (1) k. 125v.-126v., 131v., 716-716v., R. I. k. 16v.-17, 18-19, 20v.-21, 35-36, 237v., 717-718, W. S. k. 80v.-81, 150v., 309v.-310, 718-719, J. S. (2) k. 58-58v., 88v.-89, 292v., 719-719v., R. F. k. 174v.-175, 719v.-720, D. G. k. 194v.-195, 720-720v., W. C. k. 297v., 721, A. M. k. 479v.-480, 500v., 721-721v., D. B. k. 325-325a, 721v.-722, P. P. (1) k. 394-394v., 488v., 504v., 722-722v., J. S. (1) k. 155v.-156, 746v.-747, M. F. (1) k. 240v.-241, 308v., 747-747v., K. G. k. 296v., 747v.-748, J. N. k. 13v., 748-748v., M. B. k. 213v, 214, 419v., M. M. k. 190-190v., K. B. k. 38v.-39, P. K. k. 69v., Ł. W. k. 79v., I. F. k. 186v., L. F. k. 187v.-188, W. B. k. 196v.-197, A. J. k. 238v., S. B. k. 242v., S. S. (1) k. 492v.-493, A. S. (2) k. 494v., H. T. k. 600v.-601, dokumentacji fotograficznej k. 5-7, protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie k. 9-10, 86-87, 393-394, a także na podstawie: tablicy poglądowej k. 14-15, 127, 221, 497-499, protokołu okazania osoby k. 18-19, 35-37, 237, 500, protokołu przeszukania k. 24-28, protokołu zatrzymania osoby k. 30, 503, protokołu przeszukania osoby k. 31, kopii umowy k. 44-45, 91-102, 104-124, kopii umowy kupna – sprzedaży k. 70-78, kopii karty informacyjnej leczenia szpitalnego z załącznikami k. 133-149, kopii oświadczenia o rozwiązaniu umowy k. 151-154, kopii upomnienia k. 157, umowy o świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 160-164, 276-291, faktur k. 166-168, 201-212, wykazu dowodów rzeczowych k. 179, 425, 487, 502, 617, protokołu oględzin rzeczy k. 180-185, 420-423, 481-484, potwierdzenia doręczeń przesyłek k. 192, protokołu zatrzymania rzeczy k. 215-217, 476-478, opinii sądowo – psychologicznej biegłej sądowej A. G. k. 340-342 wraz z ustną opinią uzupełniająca k. 717, protokołu z przebiegu badań na stan trzeźwości k. 385, informacji z sieci PLUS k. 395-406, 568-582, wykazu połączeń k. 428-473, zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa k. 512-513, opinii ekspertyzy kryminalistycznej z załącznikami k. 523-533, opinii ekspertyzy fonoskopijnej k. 537-547, informacji firmy (...) k.599)

Oskarżony K. A. w chwili orzekania miał 25 lat. Był osobą bezrobotną. Nie był zarejestrowany w biurze pracy. Od kwietnia do końca czerwca 2015 roku pracował dorywczo w Niemczech przy zbiorze szparag. Pozostawał na utrzymaniu rodziców. W świetle złożonych wyjaśnień pracował czasem także dorywczo w kraju (np. na budowie). Z tego tytułu potrafił zarobić około 500 zł miesięcznie. Nadto, był osobą zdrową. Nie leczył się psychiatrycznie. W przeszłości leczył się odwykowo - przeszedł terapię odwykową w Zakładzie Karnym w I., gdzie odbywał karę pozbawienia wolności. Był także w przeszłości wielokrotnie karany sądownie. I tak m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 20 listopada 2008 roku w sprawie o sygn. akt V K 252/08 został uznany winnym popełnienia trzech czynów: występku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk (6 miesięcy pozbawienia wolności), występku z art. 289 § 2 kk (8 miesięcy pozbawienia wolności) i występku z art. 178a § 1 kk (5 miesięcy pozbawienia wolności), za co wymierzono K. A. karę łączną jednego roku pozbawienia wolności. Z kolei wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 04 września 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 670/09 za czyn z art. 159 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Wyroki powyższe zostały następnie objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16 czerwca 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 384/10. Skazany orzeczoną wyrokiem

łącznym karę pozbawienia wolności odbył od dnia 17 grudnia 2010 roku do dnia 14 października 2012 roku. Tym samym przesłanki potwierdzające działanie sprawcy w warunkach recydywy zostały spełnione (vide: art. 64 § 1 kk).

(dowód: dane oskarżonego K. A. k. 352, 714v., odpisy wyroków k. 224, 225, 226-227, 228-229, 230, 294, 298-299, informacja z K. k. 65-66, 300-302, 379-380, 557-558, 602-604, 672-674, informacja z bazy PESEL k. 67-68, 303-304, 555-556)

Oskarżony K. A. konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów, za wyjątkiem czynu odnoszącego się do prowadzenia samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...). Przyznał, że w rzeczywistości kierował tym pojazdem. Nie mniej zaznaczył, że w chwili zatrzymania go przez patrol policji w systemie użytkowanym przez policjantów nie wyświetliła się informacja, iż miał on aktywny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Przyjął zatem mandat karny za jazdę samochodem bez stosownych uprawnień. W jego ocenie na tym sprawa powinna się zakończyć.

W odniesieniu do pozostałych czynów nie przyznawał się bardziej kategorycznie. Stwierdził, że większość zarzutów jest „wyssana z palca”. Wyjaśnił, że faktycznie był na działce u R. I.. Podał, że nie pamięta jednak z kim tam był. Wskazał, że z pewnością nikt wówczas nie uderzył pokrzywdzonego. Ten był tak mocno pijany, że sam przewracał się o własne nogi. Przyznał, że proponował pokrzywdzonemu kupno telefonu, który następnie miałby zostać sprzedany. To I. miałby płacić abonament. W zamian za podsuniecie tego pomysłu, oskarżony miał otrzymać pieniądze w kwocie 50 złotych (vide: k. 42v., 50). Oskarżony przyznał, że pomagał ludziom brać pożyczki, m.in. A. S. (1) z R.. W innym miejscu wskazał, że nie przypomina sobie, aby brał jeszcze na kogoś pożyczki. A. S. (1) wziął pożyczkę na siebie, a w zamian „odpalił” oskarżonemu 200 złotych. W dalszej kolejności oskarżony potwierdził, że wiedział, iż chłopak pobiera jakąś rentę, ale wyglądał na zdrowego. Oskarżony szczegółowo opisał proces zawierania umowy pożyczki funkcjonujący w instytucji finansowej V.. Zaznaczył, że to on dokonał w imieniu A. S. (1) wszelkich niezbędnych formalności, ale kwotę z pożyczki przekazał S.. W świetle swojej relacji nie zmuszał A. S. (1) do brania pożyczki. Ten miał sam go poprosić o pomoc w jej wzięciu (vide: k. 50). Wcześniej S. nie znał i nie wie dlaczego ten się zwrócił akurat do niego o pomoc w wzięciu pożyczki (vide: k. 715v.). W trakcie kolejnego przesłuchania podał, że J. S. (1) też tylko pomagał w założeniu konta i wzięciu pożyczki. J. S. (1) miał być z tego powodu zadowolony. Podał, że M. F. (1) w ogóle nie zna. Nic nie wie w sprawie zawarcia w jej imieniu umowy na usługi telekomunikacyjne (vide: k. 329–330). Przed sądem uzupełnił, że jedynym dowodem odnośnie tego zarzutu są obciążające go zeznania M. B.. To ona zamówiła telefony, a następnie go i jego kolegę pomówiła. Zdarzenie polegające na groźeniu J. S. (1) bronią w ocenie oskarżonego wymyślili policjanci z Komisariatu Policji w R.. Nie przyznał się, aby brał telefony na dane P.. Następnie wyraził wątpliwość, co do składania wyjaśnień na okoliczności związane z tym zdarzeniem, skoro nic nie zrobił (vide: k. 714–715v.).

(vide wyjaśnienia oskarżonego K. A. k. 42–42v., 49–50, 329–330, 714v.–715v.)

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając poszczególne dowody Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. A., w treści których nie przyznawał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów, albowiem jego twierdzenia były w sposób oczywisty sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Zgodnie z art. 7 kpk organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Weryfikując wzajemnie wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, Sąd doszedł do przekonania, iż to oskarżony podawał w realiach niniejszej sprawy nieprawdziwie i nieszczerze. W wielu miejscach jego wyjaśnienia były zachowawcze, pokrętne, często sprzeczne wewnętrznie, stojące w oczywisty sposób w kontrze do innych dowodów przeprowadzonych w toku postępowania karnego. Trzeba również wyraźnie podkreślić, że wersje przedstawiane przez oskarżonego stanowiły jedynie przyjętą przez niego linię obrony. K. A. indagowany zasłaniał się niepamięcią lub podawał okoliczności sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym. Ponadto, twierdzenia oskarżonego były

każdorazowo głoślowne. Z kolei dowody przeciwstawne korelowały ze sobą wzajemnie i znajdowały oparcie w pozostałych materiałach.

Według Sądu oczywistym było, wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, że K. A. dopuścił się popełnienia wszystkich zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów. Powyższe wynikało wprost lub pośrednio z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, a w szczególności: R. I., W. S., J. S. (2), R. F., P. P. (1), J. S. (1), M. F. (1), K. G., J. N., M. B., M. M., I. F., L. F., W. B., A. J., S. B., S. S. (1), A. S. (2), H. T.. Szczegółowy wykaz kart w aktach sprawy z zeznaniami wymienionych świadków znajduje odzwierciedlenie w pierwszej części uzasadnienia.

Wszystkie te osoby dysponowały informacjami związanymi bezpośrednio z popełnionymi przestępstwami, a tym samym podzieliły się istotną wiedzą z punktu widzenia prowadzonego postępowania karnego. Sąd nie dopatrył się w zeznaniach wymienionych świadków okoliczności tego rodzaju, które przesądzałyby o ich niewiarygodności. Każda z osób opisała niezależnie od siebie nawzajem jedynie to, co zaobserwowała i zdołała zapamiętać. Poszczególne fragmenty układały się ostatecznie w logiczny ciąg zdarzeń. Zeznania, co do istoty rzeczy, nie były wewnętrznie sprzeczne. Stąd ustalenia faktyczne organów procesowych, znajdujące mocne oparcie w zeznaniach przytoczonych wyżej świadków i pozostałym materiale dowodowym Sąd postanowił obdarzyć przymiotem wiarygodności, uznając je tym samym za przekonujące.

Ponadto, wiarygodność zeznań wskazanych świadków obiektywizowały pozostałe, zgromadzone w sprawie dokumenty i opinie, tj.: pisemna opinia psychologiczna i uzupełniająca ją opinia ustna biegłej sądowej A. G. (k. 340-342, 717), dokumentacja fotograficzna (k. 5-7), protokoły przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie (k. 9-10, 86-87, 393-394), a także: kopia umowy (k. 44-45, 91-102, 104-124), kopia umowy kupna – sprzedaży (k. 70-78), kopia karty informacyjnej leczenia szpitalnego z załącznikami (k. 133-149), kopia oświadczenia o rozwiązaniu umowy (k. 151-154), kopia upomnienia (k. 157), umowy o świadczenia usług telekomunikacyjnych (k. 160-164, 276-291), faktury (k. 166-168, 201-212), wykazy dowodów rzeczowych (k. 179, 425, 487, 502, 617), protokoły oględzin rzeczy (k. 180-185, 420-423, 481-484), potwierdzenie doręczeń przesyłek (k. 192), protokół zatrzymania rzeczy (k. 215-217, 476-478), protokół z przebiegu badań na stan trzeźwości (k. 385), informacja z sieci PLUS (k. 395-406, 568-582), wykaz połączeń (k. 428-473), zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa (k. 512-513), opinia ekspertyzy kryminalistycznej z załącznikami (k. 523-533), opinia ekspertyzy fonoskopijnej (k. 537-547), informacja firmy (...) (k. 599).

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom zgromadzonym w sprawie, zarówno co do ich treści jak i cech zewnętrznych. W żadnym stadium postępowania nie była kwestionowana przez strony postępowania ich autentyczność.

Ponadto, sam oskarżony w ocenie Sądu w swoich wyjaśnieniach nie był przekonujący, o czym była mowa wcześniej. Swoimi niejasnymi twierdzeniami nie zdołał przełamać świadczącego wyraźnie na jego niekorzyść materiału dowodowego. I tak oskarżony twierdził, że nie ma nic wspólnego z umowami zawieranymi na rzecz P. P. (1). Z kolei ekspertyza fonoskopijna nagrania przeprowadzona z konsultantem reprezentującym Polkomtel rozmowy jak i ekspertyza kryminalistyczna podpisanych na rzecz sieci Polkomtel dokumentów jednoznacznie wskazała na sprawstwo K. A.. Oskarżony w żaden sposób nie odniósł się do tych dowodów oraz nie próbował nawet podważyć ich wiarygodności. Swoją obronę ograniczył jedynie do lakonicznego sformułowania, iż on nic nie zrobił. Już tylko na marginesie należy wskazać, że P. P. (1) od samego początku ukierunkowany był na sprawstwo K. A.. Podejrzał go, albowiem spotykał się z nim towarzysko i wiedział, że ten miał sposobność, aby posłużyć się jego dowodem osobistym. Poza tym M. B. naprowadziła go na ten trop, sugerując kto, kiedy i w jakich okolicznościach mógł posłużyć się jego danymi. Początkowo P. P. (1) nawet rozpoznawał na nagraniach z konsultantem operatora komórkowego głos K. A.. Dopiero w późniejszym okresie nie był pewny kateryczny, czy to jest głos oskarżonego. Ostatecznie rozstrzygnęła to opinia, która potwierdziła, że zamówienia dokonał oskarżony.

Należy zauważyć, iż jak pokazało życie, P. P. (1) nie był jedyną osobą, gdzie okoliczności zdarzenia i zgromadzone dowody wskazywały na sprawstwo oskarżonego K. A.. Z niezależnie istniejących od siebie źródeł dowodowych wynikało bowiem, że w zbliżonym czasie w miejscowości R. doszło do kilku innych podobnych zdarzeń związanych z

podpisaniem umów na rzecz bądź to instytucji finansowych bądź to operatorów sieci komórkowych. Przy czym osoby występujące w roli stron takowych umów, albo w rzeczywistości ich nie zawierały (jak w przypadku P. P. (1), M. F. (1)) lub też nie miały dostatecznej świadomości ich istnienia (jak w przypadku A. S. (1), J. S. (1)). Ponadto, w zakresie jednego z zarzutów pokrzywdzony R. I. zeznał, że był przymuszany przez K. A. do zmiany decyzji, którą to decyzją R. I. odmawiał zakupu telefonu na siebie i wyrażenia zgody na zakup telefonu. Ostatecznie K. A. chciał osiągnąć swój cel stosując przemoc w postaci uderzenia R. I. pięścią w twarz.

Tym samym, w kontekście składanych zeznań, osoba oskarżonego K. A. okazała się być wspólnym mianownikiem dla wszystkich opisywanych zdarzeń. Trudno uwierzyć w taki nietypowy zbieg okoliczności. Wysoce nieprawdopodobnym wydaje się fakt, iż wszystkie te osoby niezależnie od siebie postanowiły obciążyć fałszywie akurat swoimi zeznaniami oskarżonego. Tym bardziej, że w znaczącej mierze o sprawstwie oskarżonego nie świadczyły wyłącznie same zeznania świadków, ale wspierające je także pozaosobowe źródła dowodowe. Ponadto, w każdej z tych spraw stwierdzono istnienie podobnie działającego mechanizmu, co tylko potwierdziło tezę, że w każdym z tych czynów udział miała jedna i ta sama osoba – w ocenie Sądu właśnie K. A..

Zaznaczyć w tym miejscu wypada, że w sprawie ponad wszelką wątpliwość ustalono, iż to nie P. P. (1) i M. F. (1) zawierali sporne umowy. Opinie fonoskopijna i grafologiczna potwierdziły, że w pierwszym przypadku był to oskarżony K. A.. W drugim przypadku wykluczono udział M. F. (1), z uwagi na fakt, iż jest ona osobą ze znacznym niedosłuchem i potrafiłaby telefonicznie dokonać zamówienia, zawarcia umowy. Z resztą do dzwonięcia przyznała się M. B., która zeznała, iż uczyniła to na wyraźną prośbę K. A..

Inaczej rzecz się miała w stosunku do J. S. (1) i A. S. (1), które to osoby nie do końca zdawały sobie sprawę z rodzaju dokonywanych czynności oraz ich konsekwencji i za namową oskarżonego wspierały go w tych działaniach.

I tak z przedstawionych Sądowi opinii biegłej sądowej A. G., zgodnie z twierdzeniami świadków W. i J. S. (2), wynikało, że w rzeczywistości A. S. (1) nie był w stanie sam podjąć działań zmierzających do zawarcia niekorzystnych z jego punktu widzenia umów. Opinię potwierdzały relacje rodziców, którzy od samego początku i konsekwentnie nie mieli najmniejszych wątpliwości, że ktoś wykorzystał w złej wierze chorobę ich syna. Nielogicznym wydaje się również twierdzenie oskarżonego, który wskazał, że został poproszony przez A. S. (1) o taką pomoc, skoro był dla niego osobą nieznaną. Gdyby A. S. (1) w pełni rozumiał znaczenie przedsięwziętych przez siebie czynności z pewnością poprosiłby o pomoc osoby mu bliższe, aniżeli oskarżonego K. A.. Sam oskarżony wyjaśniając na okoliczności związane z tym zdarzeniem podał, że wcześniej nie znał A. S. (1) i nie wie dlaczego ten poprosił go o pomoc. W tym samym miejscu oskarżony podał, że pomagał w braniu pożyczki tylko A. S. (1), innym osobom nie pomagał. W trakcie kolejnego przesłuchania podawał odmiennie, albowiem przyznał się, że pomagał jeszcze J. S. (1). Oskarżony uczynił tak dopiero, będąc postawionym, przez prowadzących postępowanie, przed faktem dokonanym, wobec zgromadzonego na jego niekorzyść materiału dowodowego. Powyższe świadczy o tym, że oskarżony każdorazowo starał się dopasowywać swoją linię obrony do danej sytuacji procesowej i celowo podawał nieprawdziwie mylne informacje. Stąd później jego wyjaśnienia gromadziły wewnętrzne sprzeczności. Nielogicznym wydaje się jednocześnie twierdzenie, aby A. S. (1) i J. S. (1) mieli płacić oskarżonemu jakiegokolwiek pieniądze w zamian za zaciąganie na ich rzecz zobowiązań finansowych. Byłoby to zachowanie irracjonalne. Z tych samych przyczyn pozbawionymi logicznego sensu jawią się wyjaśnienia oskarżonego odnoszące się do osoby R. I., który miałby w zamian za to, że bierze na siebie telefon i abonament płacić jeszcze oskarżonemu jakies pieniądze. Rzekomo za „podsunięcie pomysłu”. Byłoby to również zachowanie irracjonalne. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że nikt za tego typu usługi nie płaci.

Oskarżony podniósł, że zarzut dotyczący M. F. (1) został przypisany mu tylko i wyłącznie w oparciu o zeznania M. B., która to miała wyraźny związek z przedmiotowym czynem, albowiem to ona przed konsultantem operatora sieci komórkowej odgrywała rolę M. F. (1). Na tej podstawie oskarżony poddał w wątpliwość wiarygodność tego świadka. Należy podkreślić zatem, iż w polskim systemie prawnym nie obowiązuje zasada „jeden świadek to żaden świadek”. Tym bardziej, że Sąd zeznania M. B. w połączeniu z całokształtem pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie obdarzył przymiotem wiarygodności. Zwrócić należy uwagę, że zeznania tego świadka nie miały charakteru jedynie

odciążającego własną osobę. Kobieta uczciwie przyznała się, iż ona także współuczestniczyła w tym procederze za namową K. A.. Podała, że żałuje swojego czynu i uczciwie wyjawiała wszelkie z nim związane okoliczności. Ponadto, Sąd miał na uwadze, iż podobnie rzecz się miała w przypadku czynu związanego z osobą P. P. (1), gdzie to właśnie M. B. zasugerowała za pomocą portalu społecznościowego jako pierwsza P. P. (1), że ktoś posłużył się jego danymi osobowymi. Powiedziała mu, że zna sprawcę tego zajścia oraz okoliczności popełnionego na szkodę mężczyzny czynu, sugerując jednocześnie, aby ten sprawców szukał wśród własnych kolegów. Życie pokazało, że relacje kobiety nie były gołosłowne, albowiem na podstawie obiektywnych dowodów (opinia fonoskopijna i grafologiczna) w rzeczywistości udało się potwierdzić sprawstwo oskarżonego K. A., który de facto był kolegą P. P. (1). Z tych przyczyn należało uznać za wiarygodne twierdzenia tego świadka, albowiem okoliczności sprawy w zestawieniu z innymi dowodami pozwoliły wysnuć wniosek, iż zeznania M. B. miały szczerzy wydźwięk i przedstawiały fakty.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania J. S. (1) w odniesieniu do zdarzenia, podczas którego oskarżony groził mu przedmiotem przypominającym broń. Wprawdzie zajście w rzeczywistości, miało miejsce w okolicznościach tzw. „jeden na jeden” i nie było innych bezpośrednich świadków tego zdarzenia, to Sąd stanął na stanowisku, że wobec jawnej sprzeczności występującej pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego, a zeznaniami świadka, na wiarę zasługiwały zeznania tego drugiego. W kontekście wcześniejszych ustaleń, oskarżony w rzeczywistości miał motyw, aby dopuścić się zarzuconego mu czynu względem pokrzywdzonego. K. A. musiał wiedzieć, że pokrzywdzony prędzej czy później zorientuje się, że na jego rzecz wzięta została pożyczka i będzie chciał tę sprawę wyjaśnić. Zależało mu zatem, aby J. S. (1) w przypadku zorientowania się o sprawie, zachował w przyszłości milczenie i nie doprowadził organów ścigania do prawdziwego sprawcy. Na marginesie wskazać należy, że w wypowiedziach pokrzywdzonego jawił się ciąg logicznych zdarzeń następujących bezpośrednio po sobie o charakterze przyczynowo – skutkowym. Sąd nie doszukał się w relacji tego świadka nieścisłości, albo twierdzeń świadczących o jego nieprawdomówności. Dodatkowo, w kontekście wcześniejszych uchybień, rzutujących na wiarygodność oskarżonego, trudno obdarzyć wersję oskarżonego przymiotem wiarygodności akurat w tym wąskim zakresie.

Niewiarygodne z tych samych przyczyn były również twierdzenia oskarżonego w kontekście opisu, co do przebiegu zdarzenia na działce R. I.. Ponadto, w tym przypadku wersję pokrzywdzonego w sposób pośredni potwierdziła jego sąsiadka J. N., która zrelacjonowała zachowanie pokrzywdzonego bezpośrednio po tym jak napastnicy opuścili działkę. Zaznaczyła, że R. I. był zakrwawiony, płakał i prosił ją o pomoc oraz wezwanie policji. Pokrzywdzony opisał jej wówczas przebieg zdarzenia i motywy działania sprawców. W ocenie Sądu pokrzywdzony nie miał żadnego uzasadnionego motywu, aby zeznawać na niekorzyść K. A.. W zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym Sąd doszedł do wniosku, że wersja pokrzywdzonego polegała na prawdzie. Oskarżony i w tym wypadku miał motyw, aby postąpić zgodnie z opisem wskazanym przez pokrzywdzonego. Powodowany chęcią uzyskania korzyści majątkowej i podbudowany poprzednimi udanymi oszustwami (wykorzystując podobny do wcześniejszych zdarzeń mechanizm – modus operandi), chciał po raz kolejny z korzyścią dla siebie zaciągnąć zobowiązanie na konto innej osoby.

Z kolei jak wynikało z opinii biegłego sądowego A. S. (1) z uwagi na swoją chorobę psychiczną oraz zaburzenia sfery emocjonalno – społecznej, ma bardzo duże trudności z rozumieniem otaczającego go świata, przestrzeganiem norm społecznych. Jego stan zdrowia uniemożliwia mu ponoszenie odpowiedzialności za swoje czyny. Ma trudności z prawidłową oceną sytuacji społecznych. W związku z powyższym jest bardzo podatny na wykorzystywanie oraz manipulację ze strony innych osób.

Sąd uznał, że wnioski zawarte w opinii były logiczną konsekwencją przeprowadzonych przez biegłą obserwacji. Ponadto, sam oskarżony nie miał żadnych zarzutów do zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej, ani też na żadnym etapie postępowania nie negocjował przedmiotowej opinii. Podczas składania wyjaśnień przyznał nawet, iż wiedział, że A. S. (1) jest chory i ma rentę. Po chwili zreflektował się dodając, że mimo wszystko wygląda on na zdrowego.

Nie budziło natomiast żadnych kontrowersji sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu zarzuconego mu w punkcie 8. aktu oskarżenia, albowiem sam oskarżony przyznał się, że w dniu 19 lutego 2014 roku w R. na ul. (...) prowadził samochód osobowy V. (...) o nr rej. (...). Fakt ten został potwierdzony przez kontrolujących go wówczas

funkcjonariuszy policji K. G. i W. C.. Policjanci potwierdzili w swoich zeznaniach, że w chwili kontrolowania sprawdzili oskarżonego w systemie i rzeczywiście na tamten moment nie wyświetlił się on jako osoba z aktywnym zakazem prowadzenia pojazdów. Jest to okoliczność bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu, skoro w oparciu o pozostały materiał dowodowy stwierdzić można, że taki zakaz obiektywnie istniał w chwili prowadzenia przez oskarżonego samochodu, a sam oskarżony również miał świadomość jego istnienia. Zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych został orzeczony wobec oskarżonego na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w P. z dnia 12.11.2013 roku, sygn. akt VII K 494/13 (wyrok uprawomocnił się z dniem 11 lutego 2014 roku – vide: karta karna k.380). Sam fakt niewyświetlenia się takiej informacji w systemie policyjnym (np. w wyniku awarii, braku wprowadzenia danych do bazy (...)) nie przesądza o jego istnieniu lub nie. Wszakże to nie system determinuje obowiązywanie przedmiotowego zakazu, a prawomocny wyrok.

Zgodnie z art. 270 § 1 kk, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Przepis art. 286 § 1 kk określa odpowiedzialność za oszustwo, którym według tego przepisu jest motywowane celem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranej czynności. Istota tego przestępstwa polega więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej.

Przestępstwo to może być popełnione tylko umyślnie i to wyłącznie w zamiarze bezpośrednim, szczególnie zabarwionym – kierunkowym, obejmującym zarówno cel (osiągnięcie korzyści majątkowej), jak i sposób działania (wprowadzenie w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranej czynności). Zamiar bezpośredni kierunkowy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania czy zaniechania. W związku z tym do przestępstwa oszustwa nie dochodzi zarówno wtedy, jeżeli jeden z przedstawionych elementów nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko się godzi. (vide wyrok SN z dnia 19 lipca 2007r., V KK 384/06, LEX nr 299205; wyrok SN z dnia 03 kwietnia 2007r., III KK 362/06, LEX nr 296749). Dla przyjęcia odpowiedzialności z art. 286 § 1 kk konieczne jest nadto wykazanie, na podstawie dowodów, że sprawca swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem obejmował nie tylko wprowadzenie w błąd (wyzyskanie błędu itp.) i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, lecz także, że w momencie działania mającego na celu uzyskanie świadczenia obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem okoliczność, iż osoba rozporządzająca mieniem czyni to z niekorzyścią dla siebie (vide: wyrok SN z dnia 6 listopada 2003 r., II KK 9/03, LEX nr 83773; wyrok SN z dnia 03 lipca 2007r., II KK 327/06, LEX nr 450389).

Natomiast zgodnie z art. 275 § 1 kk, kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradnie lub go przywłaszcza, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, iż materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie dał podstawy do przyjęcia, że oskarżony K. A. swoim zachowaniem w kontekście czynów zarzuconych mu w punktach 1., 2., 4., 5. i 7. aktu oskarżenia i udowodnionych w postępowaniu sądowym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, dwa występkę z art. 286 § 1 w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i występek z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przyjmując, że popełnione zostały w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i za to został skazany, zaś na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk Sąd wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Zgodnie bowiem z art. 91 § 1 kk jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Sąd uwzględnił powyższą okoliczność przy wymiarze kary. Z materiału dowodowego wynikało, że oskarżony poprzez swoje działania, względem różnych osób, uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródła dochodu. Przy czym każdorazowo działał z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Podstawę wymiaru kary dla każdego ze wskazanych przestępstw stanowił w tym przypadku przepis art. 286 § 1 kk. Przestępstwo oszustwa zagrożone jest karą od 6 miesięcy do lat 8. Przy uwzględnieniu obostrzeń wynikających z dyspozycji art. 91 § 1 kk zagrożenie karą w realiach niniejszej sprawy wzrosło do lat 12, co Sąd uwzględnił przy wymierzaniu kary w tym wypadku.

Sąd zastosował wobec oskarżonego art. 91 kk w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku albowiem przepisy poprzednio obowiązujące nie były dla niego względniejsze. Stosując je Sąd musiałby pogrupować powyższe czyny w co najmniej trzy ciągi i wymierzać mu trzy odrębne kary podlegające późniejszemu łączeniu

Zgodnie z art. 245 kk, kto używa przemocy lub groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na świadka, biegłego, tłumacza, oskarżyciela albo oskarżonego lub w związku z tym narusza jego nietykalność cielesną, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

W związku z powyższym Sąd uznał oskarżonego K. A. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 3. z tą zmianą, iż jako podstawę ustalenia działania w warunkach recydywy Sąd przyjął wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie sygn. akt II K. 670/09, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.06.2010 roku, sygn. akt II K. 384/10, to jest czynu stanowiącego występki z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 245 kk karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności. Jak wynika z wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 04 września 2009 r. w sprawie o sygn. akt II K 670/09 K. A. został wówczas skazany za czyn z art. 159 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a więc ten czyn należało poczytywać w kategoriach „przestępstwa podobnego” w stosunku do czynu z art. 245 kk, a o której to przesłance jest mowa w art. 64 § 1 kk. Z pewnością takiego charakteru nie miał żaden z przyjętych przez oskarżyciela publicznego w zarzucie czynów z wyroku Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 20 listopada 2008 roku w sprawie o sygn. akt V K 252/08, gdzie oskarżony został uznany winnym popełnienia trzech czynów: występku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, występku z art. 289 § 2 kk i występku z art. 178a § 1 kk. Zgodnie z art. 115 § 3 kk przestępstwami podobnymi są bowiem przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne.

Z kolei w ramach czynu zarzucanego w punkcie 6. oskarżonego K. A. Sąd uznał za winnego tego, że w dniu 15 lipca 2013 roku na terenie ogródków działkowych przy ul. (...) w R., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, stosując przemoc w postaci uderzenia R. I. pięścią w twarz starał się zmusić pokrzywdzonego do zmiany decyzji, którą odmawiał zakupu telefonu na siebie i wyrażenia zgody na zakup telefonu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie sygn. akt II K. 670/09 za umyślne przestępstwo podobne, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.06.2010 roku, sygn. akt II K. 384/10, to jest czynu stanowiącego występki z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 191 § 1 kk karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kwalifikacja prawna powyższego czynu przyjęta przez Prokuratora była chybiona. Istota wymuszenia rozbójniczego polega na tym, że sprawca, stosując jeden ze środków oddziaływania określony w art. 282 kk, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem lub zaprzestania działalności gospodarczej. Przyjmuje się, że skutek ten występuje w pewnej, choćby nieodległej, przyszłości w stosunku do samej czynności sprawcy. Samo zastosowanie przez sprawcę jednego ze środków oddziaływania, ujętych w art. 282, niepołączone z reakcją pokrzywdzonego w postaci rozporządzenia mieniem lub zaprzestania działalności gospodarczej, stanowi usiłowanie wymuszenia rozbójniczego (wyrok SN z 18 października 2007 r., II KK 170/07, OSNSK 2007, nr 1, poz. 2250).

Nie mniej w realiach niniejszej sprawy w ocenie Sądu w ogóle nie zaistniała przesłanka w postaci „rozporządzenia mieniem”. Pokrzywdzony ani nie rozporządził mieniem, ani nie był zmuszany do rozporządzania mieniem. Z materiału dowodowego wynikało bezspornie, iż intencją sprawców było zmuszenie pokrzywdzonego do zmiany decyzji, którą odmawiał zakupu telefonu na siebie i wyrażenie zgody na zakup telefonu. W wyniku stosowanej przemocy miał zatem zostać zmuszony do podjęcia określonego działania a nie rozporządzenia mieniem. Zgodnie z art. 191 § 1 kk kto stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia, podlega karze pozbawienia wolności. Stąd też przy uwzględnieniu powyższych uwag, zmiana kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu jest uzasadniona i konieczna.

Wymaga podkreślenia, że przy wymiarze kary oskarżonemu za przestępstwa z punktów 3. i 6. aktu oskarżenia, prócz stosowania ogólnych dyrektyw wymiaru kary Sąd zastosował obostrzenia kary wynikające z wykazanej recydywy. Mając na uwadze powyższe należało uznać, iż oskarżony K. A. działał w warunkach recydywy szczególnej w jej typie podstawowym, ponieważ popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, z tych przyczyn Sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę (art. 64 § 1 kk).

Następnie Sąd uznał oskarżonego K. A. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 8. stanowiącego występki z art. 244 kk i za to skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę za popełnione przestępstwa, przy uwzględnieniu omówionych wyżej obostrzeń wymiaru kary wynikających w zależności bądź to z art. 91 § 1 kk bądź to z art. 64 § 1 kk, Sąd niezależnie oparł się także na dyrektywach wymiaru kary określonych w art. 53 kk, uwzględniając zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające. Do tych ostatnich niewątpliwie należał fakt, że oskarżony działał w sposób przemyślany i zaplanowany. Ponadto, oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany sądownie, co również należało poczytać oskarżonemu za okoliczność obciążającą.

Jaskrawość i uporczywość zachowań oskarżonego zdaniem Sądu prowadziła do jednoznacznego wniosku, że K. A. w sposób rażąco lekceważy obowiązujący porządek prawny i orzeczenia Sądów. Nie wykorzystał danej mu przez Sąd szansy na poprawę swojego postępowania. Stosowane wobec niego uprzednio kary pozbawienia wolności nie przyniosły spodziewanych rezultatów i nie stanowiły dla oskarżonego żadnej nauki. Oskarżony jest recydywistą uporczywym. W konsekwencji brak jest wobec K. A. pozytywnej prognozy kryminologicznej, pozwalającej na zawieszenie wykonania orzeczonej kary na okres próby. Jedynie surowa bezwzględna kara o charakterze izolacyjnym, wobec nieodpowiedzialnej i lekceważącej rozstrzygnięcia Sądów postawy oskarżonego, spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej. Społeczeństwo, w tym także pokrzywdzeni, muszą mieć zagwarantowane poczucie bezpieczeństwa. Wymiar sprawiedliwości powinien zdecydowanie reagować na działania podobne tym, których dopuścił się oskarżony. W ocenie Sądu oskarżonego należy odizolować od społeczeństwa, co przyczyni się do poprawy ogólnego bezpieczeństwa. Orzeczone rozstrzygnięcia zagwarantują również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego K. A. w punktach I., II., III. i IV. wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. Sąd zastosował przy wymiarze kary łącznej zasadę asperacji. Sąd nie mógł zastosować w niniejszej sprawie zasady kumulacji kar, gdyż stanowiłoby to dla oskarżonego dolegliwość przekraczającą potrzeby resocjalizacyjne oraz potrzeby kształtowania społecznego poczucia sprawiedliwości. Nie budzi wątpliwości również fakt, że w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Oskarżony popełnił więcej niż jedno przestępstwo, co jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Nie podlega dyskusji, że kara łączna nie może pogarszać sytuacji skazanego, ale też z drugiej strony, nie może stanowić dla niego zbyt dużej premii, powodowanej popełnieniem większej ilości przestępstw. Sytuacja skazanego, który wielokrotnie dopuścił się czynów karalnych, w porównaniu z osobą, która popełniła pojedynczy czyn przestępny, byłaby przy zastosowaniu zasady absorpcji rażąco niesprawiedliwa.

Zdaniem Sądu orzeczona kara jest wyważona i sprawiedliwa, nie może być uznana za rażącą swoją surowością, zwłaszcza mając na uwadze ustawowe zagrożenie za przypisane oskarżonemu czyny i wszelkie związane z tym obostrzenia. Oskarżony nie pierwszy raz wszedł w konflikt z prawem i bardzo dobrze znał konsekwencje związane ze swoim nagannym postępowaniem.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego K. A. kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 lipca 2013 roku godz. 16:40 do dnia 25 lipca 2013 roku godz. 9:15 – to jest 3 (trzy) dni.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego K. A. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

- (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 2.700 (dwóch tysięcy siedmiuset) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, tytułem naprawienia w całości szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie 1.,

- (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 1.468 (jednego tysiąca czterystu sześćdziesięciu ośmiu) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 7 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem naprawienia w części szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie 5.,

- (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 1.200 (jednego tysiąca dwustu) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, tytułem naprawienia w całości szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie 2.,

- (...) S.A z siedzibą w W. kwoty 1.744,24 zł (jednego tysiąca siedmiuset czterdziestu czterech złotych dwudziestu czterech groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 7 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, tytułem naprawienia w całości szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie 7.,

- A. S. (1) kwoty 700 (siedmiuset) złotych, z ustawowymi odsetkami od dnia 7 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, tytułem naprawienia w części szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie 4.

Rzeczą zupełnie naturalną jest, iż sprawca przestępstwa, prócz orzeczonej za czyn naganny kary, zobowiązany powinien być do naprawienia szkody wyrządzonej swoim działaniem. Tak, aby zrozumiał na przyszłość, że przestępstwo nie popłaca. Takie są również oczekiwania społeczne w tym zakresie.

Dowody rzeczowe w postaci:

a/ umowy pożyczki z dnia 17 lipca 2013 roku z załącznikami przechowywane w aktach sprawy na kartach 104-124,

b/ umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 5 czerwca 2013 roku z załącznikami przechowywane w aktach sprawy na kartach 160-164,

c/ płyty CD-R przechowywanej w aktach sprawy na karcie 180,

d/ potwierdzenia doręczenia przesyłek (...) przechowywanego w aktach sprawy na karcie 192,

e/ dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z załącznikami przechowywanych w aktach sprawy na kartach 276-291,

f/ dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 13 czerwca 2013 roku przechowywanych w kopercie na karcie 532,

g/ płyty CD przechowywanej w aktach sprawy na karcie 533,

– Sąd pozostawił w aktach sprawy.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk dowody rzeczowe w postaci wniosków P. P. (1) o wydanie prawa jazdy i dowodu osobistego – przechowywane w kopercie na karcie 530 oraz wnioski K. A. o wydanie dowodu osobistego – przechowywany w kopercie na karcie 531 – jako zbędne dla dalszego postępowania Sąd zwrócił instytucjom, od których zostały pobrane.

Na podstawie § 14 ust. 2 pkt 1, § 16 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku poz. 461) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. T., Kancelaria Adwokacka (...) w P. kwotę 619,92 zł (sześciuset dziewiętnastu złotych dziewięćdziesięciu dwóch groszy), w tym kwotę 115,92 złotych podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za wykonywaną z urzędu obronę oskarżonego K. A..

Na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.) zwolnił oskarżonego K. A. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa. Biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony nie dysponuje stałym źródłem utrzymania, majątkiem większej wartości, oraz z uwagi na fakt, że została orzeczona względem niego kara bezwzględnego pozbawienia wolności i obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody, zapadłe rozstrzygnięcie w zakresie kosztów jest zasadne.

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...):

-(...)

- (...),

- (...);

3. za 14 dni lub z apelacjami.

P., (...)